

Pirmadienis. Malda

Maldos būtinybė. Jėzaus pavyzdys. Asmeninė malda: pasitikintis dialogas su Dievu. Imtis priemonių, siekiant melstis susikaupus ir vengti išsiblaškymų.

2025-03-30

I. Kartą Jėzus vienoje vietoje meldėsi...

¹ Daugelyje Evangelijos vietų parodomas Jėzus, pasitraukiantis ir liekantis vienas melstis²; ir ypač tai išryškėja svarbiausiais jo viešos tarnystės momentais: per Krikštą³, Apaštalų išrinkimą⁴, pirmą duonos

padauginimą⁵, Atsimainymą⁶ ir kt. Tai daryti Jėzui buvo įprasta: „Kartais Jis visą naktį praleisdavo nuoširdžiai kalbėdamasis su savo Tėvu. Pirmieji mokiniai, matydami Kristų meldžiantis, tiesiog prisipildydavo meilės!“⁷ Kaip ji padeda mums!

Per šią Gavėnią galime ypač susikaupti ties viena scena, kurią kontempliuojame šventajame Rožinyje: Jėzaus malda Sode. Prieš pat atsiduodamas Kančiai Viešpats su Apaštalais patraukia į Getsemanės sodą. Šioje vietoje Jėzus buvo meldęsis daug kartų, nes šventasis Lukas sako: *Išėjęs iš ten, Jėzus savo įpročiu pasuko į Alyvų kalną⁸*. Bet šįkart Jėzaus malda turės ypatingą atspalvį, nes atėjo jo agonijos valanda.

Pasiekus Getsemanę jiems taria: *Melskitės, kad nepakliūtumėte į pagundą⁹*. Prieš šiek tiek atsitolindamas melstis, Viešpats

prašo Apaštalų, kad irgi liktų maldoje. Jėzus žino, kad jiems artėja didelė pagunda pasipiktinti matant, kas parengta jų Mokytojui. Apie tai jis paskelbė dar per Paskutinę Vakarienę, ir dabar perspėja juos, kad neišlaikys išbandymo, jei neliks budrūs ir nesimels.

Malda yra būtina mums, nes jei nebendraujame su Dievu, mūsų dvasinis gyvenimas po truputį nyksta. „Pamiršus malda, iš pradžių gyvenama iš dvasinių atsargų..., o paskui – iš suktumo.“¹⁰ Kita vertus, malda mus vienija su Dievu, kuris mums sako: *Nuo manęs atsiskyre, jūs negalite nieko nuveikti*¹¹. Dera ištvėringai melstis ir nepaliauti¹². Turime kalbėti su juo ir daug bendrauti, atkakliai, visomis savo gyvenimo aplinkybėmis. Be to, dabar, šiuo Gavėnios laiku su Jėzumi Kristumi einame Kryžiaus kelią, o „Kaip sunku Jį lydėti be maldos!“¹³

Viešpats savo gyvenimo pavyzdžiu mus moko, kokia turi būti pagrindinė mūsų veikla: visada sūniškai šnekučiuotis su Dievu. „Man regis, mąstymo malda – ne kas kita, kaip draugiškas bendravimas, dažnas pavienis bendravimas su tuo, kuris, kaip žinome, mus myli“¹⁴. Visada turime stengtis turėti Dievo artumą ir kontempliuoti mūsų tikėjimo slėpinius. Šis dialogas su Dievu neturi pertrūkti; dar daugiau, turi vykti per visas mūsų veiklas. Bet reikia, kad būtų intensyvesnis tomis valandėlėmis, kurias kasdien paskiriame mąstymo maldai: medituojame ir kalbame Jo akivaizdoje, žinodami, kad tikrai Jis mus mato ir girdi. Maldos būtinybė, drauge su reikme gyventi artimo meilę, bus vienas iš punktų, kurį Viešpats daug kartų pabrėžė savo mokyme.

II. *Jis atsitolino nuo jų maždaug per akmens metimą ir atsiklaupęs ėmė melstis: Tėve, jei nori, atimk šitą taurę nuo manęs, tačiau tebūna ne mano, bet tavo valia*¹⁵.

Kai dvasinė kančia tampa tokia stipri, kad įstumia Jį į agoniją, Viešpats kreipiasi į savo Tėvą pasitikėjimo kupina malda. Vadina Jį *Aba*, Tėvu, ir sako Jam intymius žodžius. Tai kelias, kuriuo turime eiti ir mes. Mūsų gyvenime bus dvasinės ramybės, taip pat itin smarkios kovos akimirkų, galbūt tamsos ir gilaus sielvarto akimirkų, su pagundomis nusiminti... Jėzaus Sode vaizdas mums rodo, kaip turime eiti pirmyn visada: su atkaklia ir pasitikėjimo kupina malda. Norėdami žengti keliu į šventumą, bet ypač tada, kai jaučiame savo silpnumo sunkulį, turime susikaupti maldoje, intymiamе pokalbyje su Viešpačiu.

Viešoji (ar bendroji) malda, kurioje dalyvauja visi tikintieji, yra šventa ir būtina, nes Dievas nori matyti savo vaikus ir drauge besimeldžiančius¹⁶; bet niekad ji negali pakeisti Viešpaties nurodymo: *eik į savo kambarėlį ir užsirakinęs melskis savo Tėvui*¹⁷. Liturgija – neprilygstama viešoji malda, „yra viršūnė, į kurią krypsta Bažnyčios veikla, ir kartu šaltinis, iš kurio plaukia visa jos stiprybė (...). Tačiau dvasinis gyvenimas nesiriboja vien dalyvavimu šventojoje liturgijoje. Tiesa, krikščionis pašauktas bendrai maldai, bet jis taip pat turi eiti į savo kambarį melstis Tėvui, esančiam slaptoje, netgi, kaip apaštalas moko, be paliovos melstis (1 Tes 5, 17)“¹⁸.

Drauge su kitais krikščionimis sakoma malda taip pat turi būti asmeninė malda, kai lūpos ją kartoja su deramomis pauzėmis, o protas sutelkia į ją visą dėmesį.

Asmeninėje maldoje su Dievu kalbama lyg pokalbyje, kuris vyksta su draugu, žinant, jog jis dalyvauja, visada atidus tam, ką sakome, girdėdamas ir atsiliepdamas. Šiame intymiaame pokalbyje, kaip tame, kurį dabar ketiname palaikyti su Dievu, kur atveriamo sielą Viešpačiui, kad jį pagarbintume, padėkotume, paprašytume pagalbos, kad – kaip Apaštalai – įsigilintume į dieviškuosius mokymus. „Rašai man: „Melstis – tai kalbėti su Dievu. Bet – apie ką?“ Apie ką? Apie Jį, apie save: – džiaugsmą, liūdesį, sėkmes ir nesėkmes, kilnius tikslus, kasdienius rūpesčius..., silpnybes! Taip pat ir padėkos žodžius, ir prašymus, Meilę ir atsiteisimą. Trumpai tariant, pažinti Jį ir pažinti save – „bendrauti!““¹⁹

Ji neturi būti anonimišku, beasmeniu prašymu, pasimetusiu tarp kitų, nes Dievas, atpirkęs kiekvieną žmogų, trokšta palaikyti dialogą su kiekvienu

iš jų, ir gyvenimo pabaigoje išganymas ar pasmerkimas priklausys nuo asmeninio kiekvieno jų atsiliepimo. Turi būti konkretaus asmens dialogas – kuris turi apibrėžtą idealą ir profesiją, ir savo draugystes..., ir savitas Dievo malones - su savo Tėvu Dievu.

III. Atsikėlęs po maldos, jis nuėjo pas mokinius ir rado juos iš liūdesio užmigusius. Jis tarė jiems: Kodėl miegate? Kelkitės ir melskitės, kad nepakliūtumėte į pagundą!²⁰

Apaštalai nepaisė Viešpaties paliepimo. Jis paliko juos ten, šalia savęs, kad budėtų ir melstųsi ir taip nepakliūtų į pagundą; bet dar nepakankamai Jį myli ir pasiduoda miegui bei silpnumui, apleisdami Jėzų tą agonijos valandėlę. Miegas, žmogiško silpnumo vaizdinys, sudarė

galimybę, kad juos apimtų liūdesys, nusiminimas, ir jie neteko kovos dvasios, apleido pamaldumo gyvenimą.

Nepakliūsime į tokią padėtį, jei išlaikysime gyvą dialogą su Dievu kiekvieną maldos akimirką. Dažnai esame linkę griebtis šventųjų Evangelijų ar kitos knygos– kaip kad šios, kurią skaitote, – kad padėtų nukreipti šį dialogą tinkama linkme, labiau priartintų prie Viešpaties, ko niekas negali pakeisti. Taip darė daugelis šventųjų: „Išskyrus po komunijos, – sako šventoji Teresė Avilietė, – niekad nediršdavau pradėti melstis be knygos; mano siela taip bijojo būti maldoje be jos, tarsi turėtų eiti kovoti prieš daugybę priešų. Su šia paspirtimi, kuri buvo tarsi draugija ar skydas, turėjęs atremti daugelio minčių smūgius, jausdavausi paguosta“²¹.

Turime imtis priemonių, kad šia mąstymo malda melstumės susikaupę. Pagal mūsų aplinkybes kuo tinkamesnėje vietoje; visada, kai tik įmanoma, priešais Viešpatį Tabernakulyje. Ir valandą, kurią esame paskyrę savo kasdienio gyvenimo dienotvarkėje. Maldoje taip pat būkime pasirengę prieš išsiblaškimus; tai daugiausia reiškia atminties ir vaizduotės apmarinimą, šalinant visa, kas mums trukdo būti atidiems savo Dievui. Turime vengti, jog „juslės budėtų, o siela miegotų“²². Jei ryžtingai kovojame prieš neatidumą, Viešpats palengvins mums grįžti į dialogą su Juo; be to, Angelas Sargas, be kita ko, turi misiją užtarti mus. Svarbu, kad nenorėtume būti išsiblaškę ir nebūtume tokie noriai. Nevalingi išsiblaškimai, kurie mus ištinka prieš mūsų norą ir kuriuos stengiamės atmesti, kai tik susivokiame, iš mūsų maldos neatima nei naudos, nei nuopelno. Tėvas ir motina nepyksta, kad dar

nemokantis kalbėti vaikas
beprasmiškai vapalioja. Dievas žino
mūsų silpnumą ir turi kantrybės, bet
turime sakyti Jam: „Suteik mums
maldos dvasią“²³.

Viešpačiui patiks, jei pasiryšime visas
savo gyvenimo dienas tobulėti
mąstomojoje maldoje; taip pat tada,
kai ji mums atrodo daug
reikalaujanti, sunki ir sausa, nes
„maldos esmė – ne kalbėti ar jausti, o
mylėti. Tačiau myli, tikrai
stengdamasis kai ką pasakyti
Viešpačiui, nors nieko ir
nepasakytum“²⁴. Jei taip darysime,
visas mūsų gyvenimas bus
praturtintas ir sustiprintas. Malda –
galingas švyturys, teikiantis šviesos
problemoms apšviesti, žmonėms
geriau pažinti ir taip galėti padėti
jiems eiti link Kristaus, mums
rūpimiems dalykams pastatyti
tinkamoje vietoje. Malda palieka
sieloje romumo ir ramybės
atmosferą, kuri persiduoda kitiems.

Jos teikiamas džiaugsmas – Dangaus laimės paankstinimas.

Joks šio pasaulio žmogus nemokėjo bendrauti su Jėzumi taip, kaip Jo Motina Marija, kuri daug valandų praleido žiūrėdama į Jį, kalbėdama su Juo labai paprastai ir pagarbiai. Jei kreipsimės į savo dangiškąją Motiną, labai greitai išmoksime pasitikėjimo kupini kalbėti su Jėzumi ir sekti Juo iš arti, labai vieningi su Jo Kryžiumi.

1 Lk 11, 1–3.

2 Plg. Mt 14, 23; Mk 1, 35; Lk 5, 16; ir t. t.

3 Plg. Lk 3, 21.

4 Plg. Lk 6, 12.

5 Plg. Mk 6, 46.

6 Plg. Lk 9, 29.

7 Šv. Chosemarija, *Kristus eina pro šalį*, 119.

8 Lk 22, 39.

9 Lk 22, 40.

10 Šv. Chosemarija, *Vaga*, 445.

11 Jn 15, 5.

12 Plg. Lk. 18, 1.

13 Šv. Chosemarija, *Kelias*, 89.

14 Šv. Teresė Avilietė, *Gyvenimas*, 8, 2.

15 Lk 22, 41–42.

16 Plg. Mt 18, 19–20.

17 Mt 6, 6.

18 Vatikano II Susirinkimas, konst. Sacrosanctum Concilium, 10, 12.

19 Šv. Chosemarija, *Kelias*, 91.

20 Lk 22, 45-46.

21 Šv. Teresė, *Gyvenimas*, 6, 3.

22 Šv. Chosemarija, *Kelias*, 368.

23 Liturginės valandos, Rytmetinė.
Pirmadienis, 4-oji Gavėnios savaitė.

24 Šv. Chosemarija, *Vaga*, 464.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/pirmadienis-malda/](https://opusdei.org/lt-lt/article/pirmadienis-malda/)
(2026-02-04)